

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **R. K.** skazanego z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i innych po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2023 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.,
wniosku obrońcy skazanego **R. K.** w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 15 listopada 2022 r. o sygn. akt II AKa 87/22, częściowo zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z 1 grudnia 2021 r. o sygn. akt II K 200/19,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania wobec skazanego R. K. zaskarżonego kasacją wyroku.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z 1 grudnia 2021 r. sygn. II K 200/19, R. K. został uznany winnym zarzucanych mu czynów (pkt I wyroku), tj.

- z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. (pkt VI i VII części wstępnej wyroku),

- z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. (pkt VIII części wstępnej wyroku),

- art. 299 § 1 w zw. z § 5 i 6 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (pkt IX części wstępnej wyroku) i z to oskarżonemu wymierzono następujące kary:

- za czyn opisany w pkt VI części wstępnej wyroku na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 40 (czterdzieści) stawek dziennych po 1000 zł (tysiąc złotych) każda;

- za czyn opisany w pkt VII części wstępnej wyroku na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 1000 zł (tysiąc złotych) każda;

- za czyn opisany w pkt VIII części wstępnej wyroku na podstawie art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych po 1000 zł (tysiąc złotych) każda,

- za czyn opisany w pkt IX części wstępnej wyroku na podstawie art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych po 1000 zł (tysiąc złotych) każda.

Ponadto sąd I instancji, połączył orzeczone w pkt. I wyroku wobec oskarżonego R. K. kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych po 1000 zł (tysiąc złotych) każda (pkt II tiret pierwszy wyroku) oraz orzekł o kosztach sądowych wobec poszczególnych oskarżonych (pkt XII wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji m.in. obrońcy oskarżonego R. K. oraz prokuratora, Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z 15 listopada 2022 r. sygn. II AKa 87/22:

- w pkt I, uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej skazania m.in. R. K. za czyn zarzucany w punkcie IX części wstępnej, i w tym zakresie sprawę przekazał

Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim do ponownego rozpoznania. Ponadto, w pkt II, sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: uchylił kary łączne pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec R. K. a (pkt II.1 wyroku) oraz obniżył wysokość stawek dziennych jednostkowych kar grzywny orzeczonych m.in. wobec R. K. do 500 (pięciuset) złotych (pkt II. 6 wyroku).

Sąd ten orzekł także, na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 39 § 1 i 2 k.k.s., wobec R. K. , kary łączne 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 90 (dziewięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 500 (pięćset) złotych (pkt II. 7 wyroku). W pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt III wyroku) oraz orzekł o kosztach postępowania odwoławczego i wymierzył m.in. ww. oskarżonemu opłatę za obie instancje (pkt IV. 1 wyroku)

Kasację od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wywiódł obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzuty dotyczące rażących naruszeń prawa materialnego, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 300 § 2 k.k. oraz art. 56 §1 k.k.s.

Obrońca w kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 15 listopada 2022 r. sygn. akt II AKa 87/22 oraz uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z 1 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 200/19 i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania. Obrońca wniósł także o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji przez Sąd Najwyższy, ewentualnie wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji przez Sąd Najwyższy wraz z zastosowaniem środków zapobiegawczych.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się bezzasadny.

Na wstępie zauważyć należy, iż na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy w istocie dysponuje możliwością wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając jednocześnie na uwadze wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym. Przypomnieć bowiem należy, że prawomocne wyroki sądowe korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). Dlatego wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – tego rodzaju okoliczności nie wystąpiły. Tym samym Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie, w świetle którego „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22; podobnie postanowienia SN: z 22 stycznia 2020 r. sygn. III KK 5/20; z 18 listopada 2003 r. sygn. IV KK 347/03]. Obrońca w przedmiotowym takim jednak nie wskazał.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[f.n.]

